

ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΕΞΟΡΙΑΝ

Η ΤΕΛΕΥΤΑΙΑΣ ΗΜΕΡΕΣ ΤΟΥ ΘΩΝΟΣ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

Η βασιλική περιόδια. Η ένδοξοισάδεις ύποδοχες του λαού. Η διακοπή του ταξιδιού στη Μάνη. Η άναγγελία της επαναστάσεως. Οι βασιλείς επανέρχονται έσπευσμένα στας Αθήνας. Τα δάκρυα της Αμκλίας και η άταραξία του Θώνου. Τα προαίσθημα της βασιλείσεως. Ο Γάλλος ναύαρχος και ο βασιλεύς. Η συμβουλή της Αμαλίας. Η άνδρική στάσις του πλοίαρχου Παλάσκα, κλπ.

Πέντε μήρες μετά τη στάσι του Νιαυτίου, κατά τον Οκτώβριο του 1862, ο Θών και η Αμαλία, θέλοντας να έπαυοντοσιν άπ' εθθείας με το λαό και να καθιστάσιν τα πνεύματα, περιόδιον με τον άτιμοδρόμονα «Αμαλία» την Ελλάδα. Παντού έβην έτήγιαν πραγματικώς άποθεωτική ύποδοχή τους γινόταν. Ο λαός, ένθουσιασμένος, τους έπαιφισον και τους ζητοκραύαζε.

Έντομειτάξοι άνω οι έγχοοι τής άρχής, συγκεντρωμένοι γύρω άπό το γέρο στρατηγό Θεόδωρο Γρίβα, σκέφτηκαν να έπωφειηθούν της άπουσίας του βασιλέως άπό τας Αθήνας, να κηρύξιν πρώτα την επανάστασι στην Άκαρνανία, όπου ο Γρίβας ήταν πασίγνωστος, και έπειτα να βαδίσουν κατά της πρωτεύουσας.

Πράγματι, το κίνημα αυτό έξεργάγη στην άρχή στη φρουρά της Βονιτίσε, στις 4 Οκτωβρίου. Η Κυβέρνησις, μόλις τήμαθε, έσπευσε να ειδοποιή τον βασιλέα, ο όποιος βρισκόταν στας Καλάμας, στέλλοντας ειδικώς την άτιμοβάριδα «Παράλος». Ο βασιλεύς, μόλις έλαθε τα σχετικά έγγραφα της Κυβερνήσεως, δέν έδειξε και μεγάλη άνησυχία. Είχε ένδοξοισατεί άπό την ύποδοχή, που του είχε κάνει ο λαός σ' όλα τα μέρη που είχε πάει, και φανταζόταν ότι ένα νέο κίνημα, αυτή την έποχή τουλάχιστον, ήταν έξω των προτέρων καταδικασμένο σε άποτυχία.

Έπιστη την άλλη μέρα έφθασαν στας Καλάμας, με τα άτιμολοια «Υδρας και «Αμαλία» 700 άνδρες άπό τη φρουρά της πρωτεύουσας, τους όποιους έστειλε η Κυβέρνησις για να τους διαθέσει ο βασιλεύς για την κατάντιξή του κινήματος. Άρχηγός των άνδρων αυτών ήταν ο συνταγματάρχης Λαζάρετος, φρούραρχος των Αθηνών, άξιωματικός δραστήσιος και άφοβισμένος στο καθεστώς. Και οι άλλοι άξιωματικοί του μικρού αυτού σώματος ήταν, ως επί το πλείστον, άφοβισμένοι στο βασιλέα, άλλα οι άπαξιωματικοί του ήσαν όλοι σχεδόν όργανα των στασιαστών, οι όποιοι τους είχαν προσεταιρισθή, τάσσοντες τους να τους κάνουν, μετά την επικράτησί τους, άξιωματικούς.

Όταν μόλις οι βασιλείς θέλησαν να έπιφωσόν τον 700 αυτούς άνδρες, από της άναχωρήσεώς του για την Άκαρνανία, φάνηκαν η διαθέσει τους υπέναντι τους. Στην έπιφωσισή αυτή, όχι μόνον οι στρατιώτες έμειναν άμληπτοι και άπαθείς, βλέποντας μετροστά τους τόν ήγεμόνα τους, άλλα και αυτοί οι άξιωματικοί, όταν ο Θών τους ζήτησε να του όρμιστούν πίστα, δέν απάντησαν τίποτε.

Η όλοφάνεση αυτή ψυχρότης έκαμε μεγάλη έντίπωση στην Αμαλία, η όποια δέν έκρυβε την ταραχή της, ενώ απέναντίς ο βασιλεύς δέν έδειχνε ούτε την παραμικρή σνγκίνηση. Όταν μόλις ο συνταγματάρχης Λαζάρετος, περιύπτος, ανέθηκε στον βασιλικό άτιμοδρόμονα, με την πρόθεσι να υποβάλη την παρατήρησι του, βλέποντας την άταραξία του βασιλέως, έσώπασε και ξανάμυγε, φοροβισμένος μήπως προσβάλη τον ήγεμόνα του με την όμοιογία της άποθαφισσεώς του.

Μόλις έφθιγαν τα δύο άτιμολοια με τους 700 άνδρες για την Άκαρνανία, η «Αμαλία» ξεκίνησε άπό τας Καλάμας, διεπιφωμένη στο Άμμένιον της Μάνης, όπου είχε καλέσει τους βασιλείς ο στρατηγό Αντώνιος Μανουριλάκης. Οι βασιλείς έδγηκαν στο μέρος αυτό, όπου νέα ένδοξοισάδεις ύποδοχή τους περιέμενε.

Η «Αμαλία» ήταν έτοιμη ν' άποπλεύση και πάλι, διεπιφωμένη προς την Πύλο και το Κατάκολο, όταν άξαφνα έφτασε το πλοίο «Αφρόσεσας», φέροντας στο βασιλέα επείγουσα έγγραφα του ύπουργου Σινδουλίου. Όπως έξεκριθήσθι άργότερα, άπό τας έγγραφων αυτών άνηγγέλλετο ότι η επανάστασι είχε επεκταθή στας Πάταρας και ότι υπήρχαν φόβοι να διαταραχθή η τάξι και στας Αθήνας.

Τότε πάλι ο Θών κατέλαβε την κρισιμότητα της καταστάσεως, άλλα και πάλι δέν έκανε λόγο με κανένα σχετιζόμε με το περιεχόμενο των έγγραφων που είχε λάθει. Μονάχα διάταξε τον κυβερνήτη της «Αμαλίας» Λεωνίδα Παλάσκα ν' άποπλεύση άμέσως για τας Αθήνας.

Ο ήλιος είχε βασιλέψει όταν ο βασιλικός άτιμοδρόμον άπέπλευσε άπό το Γύθειο, άπολουθόμενος άπό την «Αφρόσεσας». Νέρις βασιεία σκέπαζαν τον οίκανό και δινάτος βορφάς φροσφες. Όστόσο η «Αμαλία», πλοίο λαμφρό

για την έποχή εκείνη, είχε άναπτύξει όλη της την ταχύτητα, άν να είχε τον άνεμο άντίθετο, και έτοι την άλλη μέρα το μεσημέρι βρισκόταν μπρός στο Φάληρο.

Άμέσως ο αιδώλγης του βασιλέως, ύποστράτηγος Νοτιάρης έστειλε ένα τηλεγράφημα στο Τηλεγραφείο Πειραιώς, για να σταλή άπό κσι στας Αθήνας. Με το τηλεγράφημα αυτό ειδοποιετο η ύπηρεσία των ανατόφων να σταλή άμέσως τ' άμάξι και τις σκευοφόρους της Αίλης για να παραλάβουν τας άποσκευάς των βασιλέων. Όλοι μ' έπιπεκαλής τον Θώνα, φανόντουσαν άπουδίζου. Μονάχα η Αμαλία δέν συμμεριζόταν τη γενική αυτή άποδοξία. Σε μία στιγμή μόλις, βλέποντας τον κυβερνήτη της «Αμαλίας» κινιτάξή με το τηλεσκοπίο τον προς τας Αθήνας, τον έπληοισε και τον έρωτισε με καταρνήτη άγωνία άν έδελεκε τίποτε, ενώ συγχρόνως του έλεγε: — Έγώ ένα προαίσθημα ότι έγινε κίνημα τη νύχτα στας Αθήνας...

Ήταν κατάχλομη, καθώς τάλεγε αυτά, και τα μάτια της φανέρονταν ότι είχε περάσει την τάχη της άγωνής και κλάιόντας.

Και πράγματι κατά την ώρα εκείνη η επανάστασι των Αθηνών ήταν πάλι τελελειμένο γεγονός. Τα περι έξαιτώσεως των βασιλέων ψηφίσματα είχαν συνταχθεί άπό το προο και η προσωρινή Κυβέρνησις είχε σχηματιστεί.

Τα δισώφεστα αυτά νέα τα ήξερε ήδη ο κυβερνήτης της εν Πειραιά Γαλλικής φρεγάδας «Ζηνοβίας» ναυαρχος Τοισάρ, ο όποιος, μόλις είδε τη βασιλική θαλαμωρά να κεντιφίνεται άπό το Φάληρο στον Πειραιά, έθεώρησε καθήκον του να ειδοποιή τον Θώνα. Άν και ύπόφερε άπό το πόδι του, ο Τοισάρ φώρεσε τη μεγάλη του στολή και έπαίδωντας σε μία βάρκα, έστειλε να προειπανθή την «Αμαλία», η όποια, για το λόγο αυτό, άναγκάστηκε να σταθή λίγο έξω άπό τον Πειραιά.

Οι βασιλείς τον δέχτηκαν άμέσως στη μεγάλη έξεδρα του κροβολιόν του πλοίου και εκεί έβιθαν τα κατακρητικά γεγονότα της νυχτός. Όταν σε λίγο ο πλοιαρχος πήγε στους βασιλείς για να ζητήση άπ' αυτούς οδηγίες, τους βρήκε όρθιους κοντα στο Γάλλο ναυαρχο, ο όποιος καθόταν. Η βασίλισσα έβλαψε, ενώ ο βασιλεύς κρατούσε στο χέρι του και διάβαζε μία γαλλική μετάρφρασι της προκήρυξεώς των επαναστατών. Χωρίς ν' άπαντήση στην ερώτησι του κυβερνήτου Παλάσκα, τον ρώτησε Γαλλικά άν είχε έμπιστοσύνη στο πληρώμα του.

— Μεγαλειότατε, απάντησε αυτός, μην άνησχητε γι' αυτό καθόλου, άλλα είνε άνάγκη ν' άπομακρυνθώμε άπό δω άμέσως για να μην άπομακρυνθώμε άπό τον Πειραιώς που έχωμ άνηψομεις επαναστατικές σημαίες.

Ο βασιλεύς δέν απάντησε, άλλα βρούστηκε σε σκέψεις. Έπιφωμνος φάνετα να σννενοβιη με το διπλωματικό σώμα των Αθηνών και ίσως και να δεχτή τους άντιπροσώπους των επαναστατών, άν τυχόν αυτοί ήθελαν να του υποβάλουν προτάσεις και όρους.

Ο Παλάσκα, βλέποντας τη σιωπή του Θώνου, του επανέλαβε τη συστάσι του ν' άπομακρυνθών άμέσως άπό τον Πειραιά. Τότε η Αμαλία, η όποια έβλαψε ως την ώρα εκείνη άδικόσο, χτυπώντας το πόδι της, φώναξε δινάτα και γρήγορα:

— Φτάνει. Όθων... Άφρησε τους διπλωμάτες σου, που θα σε προδοσύν όλοι, και φρόντισε να μη χάνομεις προπατόν τον πολίτημο κροδ μας. Άς έπιτρέψομεις άμέσως στας Καλάμας η καλύτερα στο Άμμένιο. Επει θ' άποδιδάστοιμεις στην Ξηρά και θα στείλομεις τον άτιμοδρόμονα να μās ξανάμυξη τους επτακοσίους άνδρας που στείλαμ στην Άκαρνανία και να συνάξη και τ' άλλα πολεμικά πλοία που μās έμειναν πίστα. Έπειτα μάζευσέ τον Μάνη όλους τους φίλους μας και περιμένομεις εκεί την έξελίξι των γεγονότων.

Ο βασιλεύς όμως έδίσταξε.

Τότε ο Γάλλος ναύαρχος παρέτησε με σεβασμό ότι χρειαζόντουσαν τουλάχιστον δεκαπέντε ώρες για να φτάση η «Αμαλία» στας Καλάμας η στο Άμμένιο, ότι έντομειταξύ η επανάστασις θα είχε γνωσθή τηλεγραφικώς σ' όλη την Ελλάδα και ότι, μόλις έφταναν εκεί οι βασιλείς, θα εβρισκόταν



Ο Βασιλεύς Θών

κοιμει πάλι και να μη βλέπομεις τους άλλαλάζοντας στην παραλία επαναστάτας και τα πλοία του Πειραιώς που έχωμ άνηψομεις επαναστατικές σημαίες.



τό πλήθος ανάστατο και έχθρακ' ίσως, παρ' όλη την καλή υποδοχή του τους είχε γίνει προ δύο μόλις ημερών.

Ο Όθων άσπαστο έπιθυμούσε να μάθει λεπτομερέστερα τα πάντα, πριν λάβη μία ώριμην απόφαση, και άνησχυσε ρωτώντας τον πλοίαρχο Παλάσκα αν μπορούσε να του έγγυηθή για την άρρώστια του πληρώματος της «Αμαλίας». Ο Παλάσκας τον διεβεβαίωσε γι' αυτό, πράγμα που έξάνησε κάπως το Γάλλο ναύαρχο, ό οποίος είχε, ότι σε τέτοιες άνωώλες περιπτώσεις που ένας πλοίαρχος δεν μπορεί να έχη έμπιστοσύνη στο πλήρωμά του.

Σε λίγο έφτασε στην «Αμαλία» και ό Γάλλος προσκετιτής τών Αθηνών Μπουρέ, ό οποίος είχε ξεκινήσει από τής Αθήνας πριν μαθευτή εκεί ή άρξίς της βασιλικής θαλάμησού. Ένώ όμως ό βασιλεύς συνομιλούσε με το Γάλλο προσκετιτή, άνηγγέλη στον κυβερνήτη Παλάσκα, ότι είχε φτάσει στην «Αμαλία» ό λιμενώαρχος του Περιοιάς συνδεδεόμενος από άλλους δύο άξιωματικούς του βασιλικού Ναυτικού, με μεγάλη στολή. Οι άξιωματικοί αυτοί ήσαν ό αντιπλοίαρχος Α. Σαχτούρης και ό άνθηροπλοίαρχος Δ. Κριεξής, οι όποιοι με διαταγή της Κυβερνήσεως πήγαιναν γ' άντικαταστήσουν τον Παλάσκα και ν' αναλάβουν αυτόν την κυβέρνησή της «Αμαλίας»... Η διαταγή αυτή, σε μία τέτοια στιγμή, και ή αντικατάσταση του κυβερνήτου, ίσοδιναμώσε με διαταγή σπύλλησος του βασιλέως.

Όταν ο Παλάσκας άνήγγυε στον Όθωνα την άρξίς τους, δεν έλαβε καμιά απάντηση απ' αυτόν, γιατί έδιόταξ μεταξ' της έπιθυμίας να μάθι αν οι άξιωματικοί αυτοί ήσαν καμιά πρόταση τών επαναστατών και του κυβερνήτου, διότι σε τούτο δεχόταν.

Ότάσος ο Παλάσκας άνησχυοίσε τρομαρά με την ιδέα ότι οι δύο εκείνοι άξιωματικοί θα ήρχοντο σ' έπισκοπία με το πλήρωμά του και γι' αυτό, χωρίς να προμήνη πια απάντησι του Όθωνος, έτροσε στο κατώστρωμα. Έφτασε δε έξωκώσος, γιατί τί στιγμή αυτή οι δύο επαναστάται άνάβαιναν τη σκάλα του πλοίου, ενώ οι άξιωματικοί της «Αμαλίας» διεμβυδώνονταν από αυτούς για να τους μιλήσουν.

Άμέσος ο Παλάσκας άνεμάχωνε μ' ένα νεύμα τούς άξιωματικούς του από και και πλησίασε ό ίδιος τούς εχοχόμενους.

—Τι θέλετε, κύριοι; τούς ρώτησε.

Τότε ο Κριεξής του άπάντησε δινόντάς του ένα χαρτί:

—Σας φέρνουμε μια διαταγή...

—Τίνος; ρώτησε νεύμα ο Παλάσκας.

—Της νέας Κυβερνήσεως, απάντησε ο Κριεξής.

—Έχω μέσα στο πλοίο μου το βασιλέα, ελετε τότε σταθάρα ο Παλάσκας, και μόνο απ' αυτόν λαμβάνω διαταγάς. Γι' αυτό, σας παρακαλώ, να φύγετε άμέσως.

—Μά έζωμεν ένα έγγραφο προσωπικό για σας, παρετήρησε ο Κριεξής.

—Δώστε το μου... Θα το άνοιξι ο βασιλεύς... Έσείς δε να φύγετε... Παρακαλώ άμέσως!

Και λέγοντας αυτά ο Παλάσκας φώναξε τον ήπαρχο του πλοίου Κονταούρα και τον διέταξε να δώρηγη τούς δύο άξιωματικούς στη βάρκα που τούς ήφερε στο πλοίο.

Τότε ο Σαχτούρης, ό οποίος ως έκείνη τη στιγμή είχε μείνει σιωπής, ελετε με άλλωμένη φωνή:

—Αισπών, μάζ διώχνετε;

—Αισπώμαι πολύ, απάντησε ό Παλάσκας, αλλά ή ώρα τώρα δεν εινε κατάλληλη για φιλοφρονήσεις.

Βλέποντάς τη σκάλα του πλοίαρχου της «Αμαλίας» οι δύο άξιωματικοί ήσανταν φρόνιμο να μη επιμεινουν περισσότερο και, αφού κατέβηκαν τη σκάλα του πλοίου, ήσανταν με τη βάρκα τους.

Στο προσεχές θα συνεχίσουμε την έξιστόρησι των δραματικών αυτών γεγονότων.

ΜΙΚΡΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΕΝΑ ΑΝΕΚΔΟΤΟ ΤΟΥ ΡΟΤΣΙΛΔ

Ο Έδουαρδός τραπέζιτης του Λονδίνου Έάκωβος Ρότσιλδ έστειλε κάποτε στην Τράπεζα της Άγγλίας να του προσεζολήσουν ένα σενάλλαγμα. Ο άριμώδης όμως υπάλληλος άρήνησε να τον διεκωλύει με τη δικαιολογία ότι ή Τράπεζα δεν προσεζολει σενάλλάγματα ιδιωτών. Τότε ο Ρότσιλδ, για να έκδοηθή την Τράπεζα, σκέφθηκε να της παίζη ένα καλό παιχνίδι. Την άλλη μέρα λοιπόν πήρε μαζί του έναν ύπηρέτη του, στον όποιον έδωσε να κρατή ένα μικρό κεδών γεμάτο από χαρτονόμια των πέντε λιρών της Άγγλικής Τραπεζής, και πήγε στην Τράπεζα, όπου άρχισε να τα έξαγυρνώνη. Δεν έδωσε όμως με μάζ όλα τα χαρτονόμια για να πάωη χρυσό, αλλά ένα-ένα χωριστά, οτώς ώστε ή έργασία αυτή έστάταξε έφτα ώλώλλησος ώρες. Το ίδιο έκανε και την επομένη και τη μεθεπόμενη ήμέρα, πράγμα που άνάγκασε τον ταμία να παρατήρηση στον Ρότσιλδ ότι αυτό παρεκόλλησε σημαντικά τις έργασίες της Τραπεζής.

—Αυτό, φίλε μου, θα έξακολούθησιν να γίνεται επί τρεις μήνες συνεχώς, του ελετε ο Ρότσιλδ άτάραχος.

Η είδοσιμής αυτή έπροξένησε πανικό στο διευθυντή της Τραπεζής, ό οποίος για να τον άποτρέψη από το σταντικό του σχέδιο άνάγκαστηκε να συνθηκολογήσει με τον περιφρομ τραπέζιτη και να του έπισχευή ότι στο μέλλον ή Τράπεζα θα προσεζολώσος προθύμως τα σενάλλάγματά του.



ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΠΟΠΙΕΙΑΝ ΤΟΥ 1912-13

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΟΒΟΥΛΓΑΡΙΚΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ

Οι Έλληνες και οι Βούλγαροι. Η συμπεριφορά τους προς τα γυναικόπαιδα. Η μεμπέλικα του γέρε-Έθνεσφου. Η άπό μηχανής... γίδα! Ο Λοχίας που προσιδάρθηκε τον θάνατό του. Το μοιραίο, κλπ.

Κατά τών Έλληνοβουλγαρικών πολέμου του 1913, ενώ οι Βούλγαροι έφέροντο με το σκληρότερο τρόπο προς τα γυναικόπαιδα που συναντούσαν στο δρόμο τους, οι δικοί μας στρατιώτες αντίθετως, αν τύχαν να βρούν παιδνά στη πρόσλασι τους κανένα βρέφος έγκαταλελειμένο από τούς πανικολήτους γονείς του, το έπαιρναν μαζί τους για να το σώσουν από την πείνα και τα άγρια ζώα του λόγγου.

Κάποιος γέρος έθνεσφουός, καθώς περνούσε μαζί με την έφοδοπομπή του τα στενά της Κρένας, κρατούσε στα χέρια του μία μικρή όφρανη Βουλγαροπούλα και προσπαθούσε του κόπου να της καταπραΐνη την πείνα με μάζ.

—Μην της δίνης μάζ, θα την πεθάνης μια ώρ' άρχητερα! του φώναζαν οι σινάδελφοί του.

Φαίνεται όμως ότι το ποσό είχε τύχη, γιατί έκείνη τη στιγμή παρασιώστηκε μπρος στον προσκίτη του ένας έθνεσφουός από άλλο όπλο, σέρνοντας άποσιμω του μία γίδα.

Έκείνος που βαστούσε το μωρό, υλις είδε τον άλλο με τη γίδα, τον έπλησίασε και τού ελετε:

—Εσένα ζητώσα, σίντρεφε... Ο Θεός σ' έστειλε να μου κάνης ένα καλό...

—Όχι θέλει ο σινάδελφοί...

—Ένα ποτήριον γάλα θέλω για τη δρακούλα μου!

—Προθύμωτας, ήθελα όμως να κάνουμε μία συμφωνία: Η να μου δώσης έσ' το μωροειδί ή να σου δώσω έφ' τη γίδα! Μ' ένα ποτήρι δεν μπορεί να χορτάση. Τι θα γίνι τί άλλος μέσος;...

Τότε ο έθνεσφουός παραχώρησε μ' όλη του την καρδιά τη γίδα στο γεροντότερο σινάδελφό του κι' έτσι σάθηκε ή όφρανη Βουλγαροπούλα κραιπέτα.

Κάποιος λοχίας του 15ου πεζικού σιντάγματος, γνωστός σ' όλους για την άνδραση του και την απύληρησιν του στην όσα της μάχης και για τών εύθιμο χαρακτήρα του, ήταν μεγαλγολικός και σκεπτικός μάζ μέρα. Όταν άρχισε ή όμορφοντια τών Βουλγαρικών κανονών, αυτός που άλλοτε χόρευε και τραγουδούσε μέσα στην τρομαχτική σινωαλία τών όβιδων και τών σφαγών, έχασε με μάζ το θάρρος του, κλονίστηκε, και χάθηκε από τα μάτια των σιντρώφων του...

Ο διοικητής του λόχου του, συνιδηόμενος να τον βλέπη πάντο άόρθον κι' άτόρητον, στην πρώτη γραμμή του πυρός, τον άπέστησε παντού και παραξενεύτηκε πολύ όταν τον είδε πεσμένο κατά γαμα.

—Πώς!... Φοβάσαι, λοχία!... του ελετε με έπίκληξ και παράπονο συγχρόνος.

—Έχετε δικη, κύριε διοικητά, απάντησε ό φιλότιμος νέος, άναθηδώντας άπάνω γρασοισμένος και χαμερτώντας στρατιωτικά. Πάω άμέσως στη θέα μου...

Άρταξε άμέσως από κάτω το ντουφεκι του, κίτταξε στα μάτια άποφασιστικά το λοχάγο του κι' έτροξε να πολεμήσιν όπως πάντα.

Σε λίγο όμως έπεσε νεκρός με μία σφαίρα έχθρική στο μέτωπο... Κι' όλοι τότε κατάλαβαν πως ό άτυχος λοχίας, ό τόσο γενναίος πάντο, είχε προσιδανθη τον θάνατό του και γι' αυτό ήταν λιπαμένος και προφυλαγόμεν την ήμερα αυτή...

ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΟΙ ΕΞΟΦΡΕΝΙΣΜΟΙ

Ο ΣΚΥΛΛΟΣ ΤΟΥ ΒΑΛΕΝΤΙΝΟΥ

Οι διαμαστεις του διασημου κινηματογραφικου άστέρους Ροδόλφου Βαλεντινο δεν παύουν, και σήμερα άκόμα, να έκδηλώνουν τη λατρία τους, όχι μόνον προς τον μακαριτη όφραϊνον Ροδόλφον, αλλά και στά... ζώα που αγαπούσε!

Στο μικρό νεκροταφείο της κοιλιάδος Σάν Φερναντινο, κοντά στο Χόλλινγουντ, χτιστή τελευταία ένα μεγαλοπρεπέστατο μνημείο, όμοιο του όποιου έλάχιστοι μεγάλοι άνδρες έχουν άποχτησει... Έπάνω στο μνημείο αυτό διαβάσει κανείς τα ακόλουθα με χρυσά γράμματα: Ένθ'άδε κείται ο Κωμόσ, ό σκύλλος του Ροδόλφου Βαλεντινο, γεννηθείς στην Άλοιαία στις 20 Ιουνίου 1922 και άποθανών στο Χόλλινγουντ στις 17 Ιανουαρίου 1929...

Ο Κωμόσος ήταν ένας ύπερφος σκύλλος, οάτος Ντόυτερμαν. Τον είχαν χαρίσει στον Βαλεντινο οι γονείς της σέξιμου της Νατάσσας Ριμκόβα όταν έκανε το γαμήλιο ταξείδι του στην Εύρωπη. Όπως γράφουν ή Άμερικανικές έφημερίδες, μετά τον θάνατο του Βαλεντινο ο Κωμόσ έτεσε σε βαθεία μελαγχολία, όσπον αγά-άγ' αφήσθη ή μάλλον πέθανε, κατά τούς διαμαστεις του Βαλεντινο.